

Колко е чудно! “Богъ не пожали Сына си, но го предаде за всички ны; „ а ные не щемъ да отидемъ при него за да ся спасемъ!

1) Ето тука ясно виждаме *голтѣж-тѣж и неизмѣнимѣж-тѣж растѣлннность и лошавинѣж на челоувѣческо-то сѣрдце*. Неизмѣняемо отъ никого, само отъ *едного Бога*. Заплашаеме ли ся? Опечаляеме ли ся? Сѣрдце-то ни остапува неизмѣняемо. Богъ усѣрдно ли ны призовава, и съ любовь ли ны убѣждава? Ные синца начинаме да ся отричаеме. Единѣж казува: “Азъ съмъ много младъ, „ другъ, “азъ съмъ много старъ. „ Другъ, “азъ имамъ много работѣж, и нѣмамъ време. Другъ, “азъ имамъ още много време. „ Другъ, “още не съмъ ся насладилъ доволно на свѣтъ-тѣ; слѣдъ време ще ся покажѣж. „ И така всякой намира по едно извиненіе, за да остави въ небреженіе *най потрѣбнѣж-тѣж си работѣж, сирѣчь душевно-то си спасеніе*. Истина та е, че всички-ты челоувѣци естественно нѣматъ любовь къмъ Бога, и въ сѣрдца-та си казувать нему и на Христа и на Святаго Духа и на служители-ты Божіи: “Идете отъ насъ. „ Тѣж като иматъ враждѣж противъ Бога, иразіжтъ свѣтлинѣж-тѣж, и не искать да дойдѣтъ при неѣж. За това.

2) *Ако ся оставятъ челоувѣци-ты въ природно-то си сѣстояніе, то непременно ще ся изгубятъ въ нечестіе-то си.*

3) *Измѣненіе-то на сѣрдца-та имъ е дѣ-*